

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Хабібулліна Вадима Монеv'яровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 232 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
5 листопада 2025 року
№ 197-3(II)/2025

Справа № 3-132/2025(260/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуєчий,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович – доповідач,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Хабібулліна Вадима Монеv'яровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 232 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Хабібуллін В.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/260 від 16 липня 2025 року) визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), частину шосту статті 232 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною шостою статті 232 Кодексу „якщо особа, яка братиме участь у досудовому розслідуванні дистанційно згідно з рішеннями слідчого чи

прокурора, знаходиться у приміщенні, розташованому поза територією, яка перебуває під юрисдикцією органу досудового розслідування, або поза територією міста, в якому він розташований, слідчий, прокурор своєю постановою доручає в межах компетенції органу Національної поліції, органу безпеки, органу Бюро економічної безпеки України, на території юрисдикції якого перебуває така особа, Національному антикорупційному бюро України або Державному бюро розслідувань, здійснити дії, передбачені частиною п'ятою цієї статті. Копія постанови може бути надіслана електронною поштою, факсимільним або іншим засобом зв'язку. Службова особа органу, що отримав доручення, за погодженням зі слідчим, прокурором, що надав доручення, зобов'язана в найкоротший строк організувати виконання зазначеного доручення“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що частина шоста статті 232 Кодексу не відповідає статтям 3, 8, 24, 32, 55, 64 Конституції України, оскільки «застосування оспорюваного припису КПК України призвело до порушення його конституційного права потерпілого на доступ до правосуддя, права на рівність перед законом і недопущення дискримінації „за ознакою місця проживання, технічної спроможності чи етапу кримінального провадження“, а також права „на захист приватного життя і недоторканність житла“».

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності частини шостої статті 232 Кодексу, Хабібুলлін В.М. посилається на приписи Конституції України, практику Європейського суду з прав людини, приписи Кодексу, а також на судові рішення у його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. У провадженні сектору дізнання Ужгородського районного управління поліції Головного управління Національної поліції в Закарпатській області перебуває кримінальне провадження за ознаками кримінального правопорушення, визначеного частиною першою статті 353 Кримінального

кодексу України, відомості про яке внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань на підставі заяви Хабібулліна В.М. про вчинення злочину.

У подальшому Хабібуллін В.М. набув процесуального статусу потерпілого в зазначеному кримінальному провадженні.

Хабібуллін В.М. 21 квітня 2025 року подав дізнавачу, у провадженні якого перебуває вказане кримінальне провадження, клопотання, у якому, посилаючись на пункти 1, 2 частини першої статті 232 Кодексу, просив допитати його як потерпілого в режимі відеоконференції із власного житла, з використанням власних технічних засобів і кваліфікованого електронного підпису. Своє клопотання він мотивував наявністю певних ризиків безпеки, пов'язаних із переміщенням територією України в умовах воєнного стану, та інших обставин, які ускладнюють й унеможливають його фізичну присутність на допиті в місті Ужгород.

Дізнавач постановою від 22 квітня 2025 року частково відмовив Хабібулліну В.М. у задоволенні його клопотання, вказавши на відсутність об'єктивних причин для його неприбуття до Ужгородського районного управління поліції Головного управління Національної поліції в Закарпатській області для проведення допиту.

Хабібуллін В.М. оскаржив цю постанову дізнавача в судовому порядку.

2.2. Слідчий суддя Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області ухвалою від 2 травня 2025 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу, відмовив Хабібулліну В.М. у задоволенні його скарги, зазначивши, зокрема, що „посилання особи, яка подала скаргу, на те, що з урахуванням обставин воєнного стану в Україні, введеного Указом Президента України №64/2022 від 24.02.2022, а також реальних загроз безпеці громадян, які здійснюють міжміські поїздки, в тому числі в регіони нашої держави, існують об'єктивні причини, що ускладнюють та унеможливають фізичну присутність в м. Ужгород, наявні ризики безпеки, пов'язані з переміщенням територією України під час воєнного стану, а також інші

обставини, що створюють труднощі для виїзду з м. Києва до м. Ужгород, на думку слідчого судді, не є беззаперечною підставою для скасування оскаржуваної постанови дізнавача“.

3. Розв’язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Згідно з приписами статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України розв’язує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (перше речення).

Відповідно до частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих приписів), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб’єкта права на конституційну скаргу.

У розумінні абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ недотримання вимог частини першої статті 55 цього закону свідчить про неприйнятність конституційної скарги.

3.2. Суб’єкт права на конституційну скаргу просить перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) частину шосту статті 232 Кодексу.

Аналіз змісту остаточного судового рішення у справі Хабібুলліна В.М. – ухвали слідчого судді Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 2 травня 2025 року – свідчить про те, що суд у ньому не застосував приписи частини шостої статті 232 Кодексу для розв’язання питання про задоволення чи відмову у задоволенні скарги Хабібুলліна В.М. на постанову

дізнавача, а лише послався на них як на цитату з оскаржуваної постанови дізнавача.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України враховує також те, що частина шоста статті 232 Кодексу унормовує питання особливостей участі особи в досудовому розслідуванні дистанційно згідно з рішеннями слідчого чи прокурора у випадках, коли така особа перебуває в приміщенні, розташованому поза територією, яка є під юрисдикцією органу досудового розслідування, або поза територією міста, у якому він розташований. Тобто приписи частини шостої статті 232 Кодексу підлягають застосуванню тоді, коли ухвалено рішення про участь особи у досудовому розслідуванні дистанційно і така особа перебуває в приміщенні, розташованому поза територією, яка є під юрисдикцією органу досудового розслідування, або поза територією міста, у якому він розташований. Водночас Хабібুলліну В.М. відмовлено в допиті його як потерпілого в режимі відеоконференції (дистанційно), що свідчить про те, що юридичних підстав для застосування частини шостої статті 232 Кодексу в його справі не було. Відтак посилення в ухвалі слідчого судді Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області від 2 травня 2025 року на частину шосту статті 232 Кодексу як на цитату з постанови дізнавача від 22 квітня 2025 року не є застосуванням цих приписів Кодексу в розумінні частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, конституційна скарга Хабібулліна В.М. не відповідає частині першій статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату
Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Хабібুলліна Вадима Монеv'яровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 232 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**